

L'endemà del dia de la victòria a la primera volta, al migdia, François Hollande baixa d'un avió privat a l'aeroport de Kemper, un poble petit de Bretanya. Mentre deixa enrere la cinta transportadora de les maletes i s'adreça cap a la terminal, sembla que irradia seguretat, però també es veu cansat i malforjat.

Ben entrada la nit anterior, ha agafat un vol cap a París des de Tula, el seu districte electoral, al Llemosí, i fins a la matinada ha celebrat el triomf a la primera volta de les eleccions presidencials, a la seu del Partit Socialista. Estava tan exultant que continua concedint entrevistes davant de casa seva. Ara, les entrevistes prossegueixen a la terminal de Kemper, on afirma: "Vaig rebre més vots que Mitterrand el 1981."

Hollande va vestit amb l'uniforme de candidat, un vestit negre i una corbata —que alterna amb un vestit blau—, i ulleres sense muntura. Es pentina els pocs cabells perquè cobreixin les clapes on ja no en té i, com sempre que parla amb algú, somriu.

La campanya li ha fet alguna cosa, a François Hollande. Al principi era un home que no cridava l'atenció i de vegades semblava una mica desmanyotat. Encara conserva alguna cosa d'auditor, però també sembla preparat per a ser president. Els darrers mesos ha anat creixent i creixent, animat per les ovacions dels seus partidaris i encertit, cada vegada més, que podia guanyar les eleccions.

Un amic d'Hollande des del 1985 l'espera a la cafeteria de l'aeroport. És Bernard Poignant, l'alcalde de Kemper. "Recordo quan era en una posició molt allunyada d'on és ara", diu Poignant, visiblement emocionat. "La gent ja el veia eliminat i enterrat. Jo sabia que no."

Si Hollande se sent satisfet, ho sap amagar. Però és clar que recorda quan va deixar la presidència del partit, fa tres anys i mig. La seva ex-parella, Ségolène Royal, havia perdut les eleccions del 2007 contra Nicolas Sarkozy i, de resultes d'allò, el Partit Socialista gairebé es va desfer. Aleshores semblava absurd de pensar que Hollande podria arribar a president, però en aquestes eleccions fins i tot Royal, de mala gana, ha fet campanya a favor seu.

"Té un costat misteriós". Angela Merkel s'ha trobat amb un nou col·lega

François Hollande és el nou president de la República Francesa, després d'haver guanyat les elec-

L'home que sempre somriu

Totes les mirades d'Europa s'han fixat en François Hollande, el socialista que s'ha convertit en el nou president de França. Aquest tecnòcrata reservat ha anat guanyant confiança i s'ha anat fent més presidencial a mesura que avançava la campanya. Compensa les seves deficiències com a orador amb una empatia genuïna amb la gent. Però fins i tot els seus amics diuen que és difícil d'entendre'l.

a Europa, que ja ha anunciat que pretén frenar la política d'austeritat de la cancellera i que vol una Europa que estimuli el creixement per a aturar la crisi. Que l'hagin escollit és important per a tot el continent, i per això cal saber qui és.

Però, curiosament, fins i tot al final de la campanya electoral, semblava que ningú no sabia qui era realment ni què se'n podia esperar. Poignant, el seu vell amic de Bretanya, també està desconcertat. "Tinc aquesta mateixa sensació

cions el propassat 6 de maig.

amb ell”, afirma. “Té un costat misteriós. Sempre ha estat així.”

Durant la campanya, i els dies abans i després de la primera volta, Hollande ha aparegut com un home que representa el paper de candidat amb una perfecció sorprenent. No diu res que sigui imprudent. I, tot i el seu autocontrol, continua semblant agradable. La seva rutina és gairebé sobrehumana. Ja fa mesos que es lleva d'hora i se'n va a dormir tard. De vegades visita tres ciutats en un dia i al final, quan els periodistes que l'acompanyen estan esgotats, ell encara sembla ben despert i descansat.

Com a polític, el caracteritza l'habilitat de mostrar empatia. Sembla que Hollande percep què vol sentir la gent. En la primera setmana després de la segona volta, en un discurs a Montataire, al nord de França, davant de treballadors de fàbriques que eren a punt de perdre la feina, va dir: “Sóc aquí. Arribar aquí és fàcil. Però allò que és més important és tornar!” Els homes que l'havien rebut amb mirades escèptiques van començar a fer que sí amb el cap.

Més endavant, seu en una cafeteria d'Amiens, també al nord. L'envolten estudiants universitaris i d'institut, plens d'incerteses sobre el futur. Els diu que sap que, a la seva edat, es volen valer per si mateixos. “Voleu independència. Ho entenc.” Els joves votants fan que sí amb el cap.

Un tecnòcrata que mostra empatia. Fer que la gent senti que l'entens és un do, i Hollande el té. No com Sarkozy, per a qui interactuar amb els ciutadans és una càrrega. Durant les visites a fàbriques, per exemple, Hollande conversa animadament amb els treballadors. Sembla tranquil, tot i que per darrere l'esquena té les mans enllaçades tan fort que els artells li sobresurten.

La seva feblesa és que bàsicament és un tecnòcrata, un home de xifres, fet que sovint se li fa nosa, tant en entrevistes com en discursos. És eficaç a l'hora de pronunciar parlaments carregats emocionalment i d'invocar el passat il·lustre de França, el llegat de la Revolució Francesa, la *Résistance* i el socialisme, tal com fa en un discurs a Carmauç, al sud-oest, dempeus davant l'estàtua de Jean Jaurès, cofundador del Partit Socialista. Però aleshores s'encalla amb els detalls del seu programa i fa servir frases massa gastades. Sembla seriós, però li manca l'habilitat d'inspirar la gent.

Hollande no té assessors polítics.

Ell mateix és el director de campanya més important i la seva estratègia és simple: semblar més presidencial que el president. Per a assolir el seu objectiu, es converteix en François Mitterrand. Quan parla, n'imita els gestos i la manera de parlar. Això de vegades és inquietant i tot, gairebé sembla la reencarnació de Mitterrand. Hollande també es troba en una situació estratègica semblant a la de Mitterrand quan va vèncer Valéry Giscard d'Estaing el 1981. “En aquell temps”, explica, “el president també es va centrar en la por de l'esquerra, mentre que Mitterrand posava l'èmfasi en l'esperança.”

Ningú no pot afirmar amb certesa quina mena de president serà Hollande. Té la reputació de ser pragmàtic, un fet que suggereix que possiblement s'avindrà amb Merkel més que no puguem suposar ara. Però tot i que a França és vist com un socialista moderat, la seva visió del

món és tradicionalment d'esquerres. Per a Hollande, del creixement, en última instància se n'hauria d'encarregar l'estat —o Europa i el banc central. Diu que dóna suport a uns “pressupostos seriosos, però contra l'austeritat permanent”. Tanmateix, el seu programa inclou moltes idees costoses que podrien significar 20.000 milions d'euros en despeses addicionals. Encara haurem d'esperar a veure si Hollande reformarà França de dalt a baix o si es convertirà en una mena de Chirac d'esquerres, és a dir, un regent passiu.

El final de les polítiques d'austeritat a Europa. El refús de Merkel a reunir-s'hi, juntament amb el suport que la cancellera va mostrar per Sarkozy, no facilitaràn pas la futura cooperació. “Va ser realment curiós que no em rebessin”, diu Hollande. Les darreres setmanes, als discursos de campanya, s'ha evidenciat una confiança creixent. Hollande creu que la seva elecció significarà el final de les polítiques d'austeritat a Europa, i sovint sembla convençut que això resoldrà la majoria de problemes.

L'endemà d'haver arribat a Kemper, al vespre, Hollande fa una passejada pel barri històric. La campanya fa servir el terme *deambulació* per a descriure aquests moments, i el caos és total quan el candidat apareix en una zona de viants. Quan passa això, l'única cosa que pot apreciar un observador extern és una multitud densa que envolta Hollande, que no és un home alt. La seva posició entre la gent només es pot establir per la localització dels micròfons suspesos per damunt del seu cap, com si fossin antenes. Se separa dels guardaespalles per a establir contacte amb els transeünts, que li criden: “Continua així!”. En un instant fa aparèixer un somriure, un somriure que sembla natural i genuí, però els ulls continuen seriosos.

És dia de pluja i uns quants centenars de persones amb paraigües escolten Hollande sota la catedral. S'inclina endavant, força les cordes vocals fins al límit, i per això sovint sembla que sigui a punt de quedar-se sense veu. “Us protegiré, va dir Sarkozy. I què? Us ha protegit?”

Sempre subestimat. Hollande no és cap gran orador, al contrari de Sarkozy, però va pronunciar un discurs important a final de gener en un auditori de prop de París, quan situà la seva campanya en el context de la història de França

i del socialisme. Va ser l'aparició més important, perquè per primera vegada semblava preparat per a convertir-se en president. Durant anys, havia estat un soldat fidel del partit, però tot aquell temps mai no havia arribat al cim ni havia estat membre de cap administració. Actualment, és el president del consell general del Departament de Corresa, al Llemosí (Occitània). Els seus companys de partit l'han anomenat –per a mofar-se'n– “Flamby” (una marca de flams), “capità de patí” i “maduixa silvestre”, entre més.

“La gent sempre l’ha subestimat”, diu Stéphane Le Foll, un dels seus directors de campanya. Le Foll ja era un dels seus caps de gabinet quan Hollande fou el primer secretari del Partit Socialista, del 1997 al 2008. Hollande és una persona reservada, diu Le Foll; mai no mostra les emocions, però al mateix temps és molt accessible i té autoritat. Setmanes enrere, Thomas, el fill gran d’Hollande, de 28 anys, va dir: “Sóc com el meu pare. No puc dir que no.”

Mentre dirigia el Partit Socialista, Hollande era conegut per l’home de síntesi. Seia en una sala amb representants de totes les branques del partit i els feia presentar els punts de vista. Al final, resumia tot allò que s’havia debatut, de manera que reflectia l’opinió de tothom, però sense revelar la seva. Serà un canvi radical que França sigui governada per un home que busca l’acord –tot i que no és gaire clar que aquest sistema pugui funcionar.

Hi ha un capítol de la seva vida que Hollande no esmenta gaire sovint, la infantesa. Va néixer el 1954 a Rouen, al nord-oest de França. Serge Raffy,

Fer que la gent senti que l’entens és un do, i Hollande el té, a diferència de Sarkozy

el seu biògraf, escriu que Hollande va patir l’autoritat del seu pare, un metge irascible que va ser candidat a les eleccions locals per un partit extremista de dretes. D’acord amb Raffy, el somriure i les bromes ja havien ajudat Hollande a mantenir-se allunyat dels conflictes en aquella època.

Un d’aquells pocs moments íntims de què gaudeix Hollande té lloc a Tula, la petita ciutat llemosina on començà la seva carrera política. És dissabte al vespre i demà hi haurà la primera volta. El principal carrer comercial és buit. Hollande és en una botiga d’articles de cuir amb la seva companya, la periodista Valérie Trierweiler, i compren una bossa de mà grisa.

Surten junts de la botiga i, de bracet, fan uns quants passos pel carrer. Ella, amorosament, neteja alguna cosa de la barbeta del candidat. Sembla tens i fins i tot una mica perdut. Deu ser la primera vegada, en unes quantes setmanes, que no l’envolta una multitud.

Coneix la majoria de la gent de Tula, on després de treballar a l’ajuntament es va convertir en batlle. Tula és el feu d’Hollande. L’ex-president Mitterrand el va enviar a Corresa quan tenia 26 anys perquè aconseguís un escó al parlament contra Jacques Chirac, que més endavant

es va convertir en president. “Anar-hi va ser una decisió poc habitual”, explica el seu vell amic, Poignant, l’alcalde de Kemper. Hollande va perdre les eleccions. “Però no va tornar a París. Es va quedar. Això és excepcional i diu molt a favor seu.” La seva carrera va començar en aquest districte rural, Corresa, on va aprendre a ser un home corrent.

Ara, però, exercirà el càrrec més important de la República Francesa. Molts francesos s’alegren d’haver-se desempal·legat de Sarkozy, però, al mateix temps, Hollande no acaba de suscitar gaire entusiasme entre els seus votants. Això es fa evident l’últim dia de campanya, quan, abans de la primera volta, viatja cap a Vitry-le-François, a l’est de França, on hi ha un índex de desocupació elevat i l’extrema dreta del Front Nacional hi és forta. Dels 3.000 llocs de feina que abans oferia la indústria local, ara només en queden 300.

Tot i que el diari local es va estendre molt parlant d’aquesta visita, gairebé no hi ha ningú que li doni la benvinguda –tret de la caterva habitual de periodistes que l’envolten. El candidat finalment entra en unes quantes botigues de roba i fleques, on estreny la mà dels dependents. Amb tanta dignitat com és possible, dissimula la decepció que li causa la munió de gent que no apareix. Un home que va begut crida darrere seu: “Aquí no hi ha res. Sempre és així a Vitry. I aquí mai ningú no ha mantingut les promeses.”

Però ja fa estona que François Hollande i el seu seguici se n’han anat.

Mathieu von Rohr

© Der Spiegel

Traducció de Paula Arnas Antolin

La seva connexió fàcil, ràpida i segura amb Europa, amb el món.

Barcelona **Europa**

- ◆ El primer port espanyol en tràfic internacional.
- ◆ El port capdavanter de la Mediterrània i del sud d'Europa.
- ◆ El port de creuers núm. 1 d'Europa i el quart del món.
- ◆ El primer port a obtenir la certificació de qualitat ISO 9001.

Una connexió mai vista

Port de Barcelona
www.portdebarcelona.es

Entitat beneficiària del fons de cohesió de la Unió Europea